

Să-ți iei rămas-bun de la profesie e ca și cum ți-ai lua rămas-bun de la sex. Omul se agață, eu mă agăț de acest mic text ca și cum ar fi un trup de femeie, ultimul pe care îl voi mai îmbrățișa în viața mea.

Pășesc ferm prin redacție și observ că nimeni nu mă salută într-o formă specială. În adâncul sufletului, mă așteptam s-o facă: să dea dovadă de incomoditate sau de agitație; teama de a se privi în oglinda mea și, în consecință, o oarecare urgență de a ieși din mine.

Nu trebuie să întreb de Sebastian, șeful Spectacolelor. Știu că îl voi găsi în biroul editorului, care e cel mai discret și îndepărtat dintre toate. Bărbatul merge să mănânce între unu și două, iar Sebastian profită de absența lui pentru a i se băga sub birou, a-și pune o mască și a-și face siesta.

Înainte de a adormi, răsfoiește revistele pe care acasă nu are curaj să le răsfoiască: atleți cu fundul mare, mulatri risipitori, băieți în floarea vârstei. Într-o zi, chiar și el se va pensiona și, îndepărtându-se de profesie, se va îndepărta de revistele lui; de trunchiurile pe care obișnuiește să le mângâie suav cu buricele degetelor; de mușchii din care nu va mușca niciodată și de pânțele pierdute pentru totdeauna, fără a cunoaște familiaritatea limbii sale atât de bătrâne. De îndată ce se va îndepărta de ziar, se va îndepărta de tot ce și-a dorit în liniște. La fel cum mă îndepărtez și eu, ce în liniște mi-am dorit, dar de-asemenea, mi-am

îndeplinit: am cucerit lumea în liniște. Sau asta am vrut să cred.

– Sebastian - îl strig, ești treaz?

Pe lângă mască, poartă o panglică de pluș legată în jurul frunții. Panglica e îmbibată în alcool, iar asta înseamnă că migrena i-a dat mari bătaii de cap.

– Poftim ultimul text pe care l-am scris - îi spun și pun hârtiile pe birou.

– Au ajuns fotografiile - răspunde, dându-și jos masca.

Panglica îmbibată în alcool e unicul viciu pentru care trebuie să dea explicații soției. Cel puțin asta spune Gloria, soția lui, profesoară de literatură engleză, doamnă nepăsătoare și subtilă, atotștiutoare a ceea ce are în casă. Toate pretind că nu știu, dar, de fapt, știu.

– Ar trebui să faci socoteli - îmi spune Sebastian, întredeschizând pleoapele. Ar fi trebuit să ai propria formație, la câte femei ai avut până acum.

– Au mai eșuat și alți artiști - recunosc, bucurându-mă anticipat de surprinderea lui. Sau, oare, nu va fi surprins?

Sebastian râde, dar o face, oarecum, cu puțină teamă. Știu că am atins o coardă periculoasă, iar el se ridică în capul oaselor pentru a asculta mai bine. Atunci mă gândesc că trebuie să-i fac acea bucurie. Și pentru el, de asemenea, trebuie să fie o bucurie.

– S-a întâmplat acum vreo douăzeci de ani. Era un pianist australian, poate îți mai aduci aminte de el, își făcea o codiță la spate.

Se ridică și își scutură pantalonii insistent, ca să tragă de timp. Eu doar mă uit la fața lui entuziasmată, la acei

ochi care s-au umplut de o intensă și dureroasă stupoare.

– Desigur, și-a desfăcut codița. Avea spatele alb, foarte alb, și niște mâini pistruiate.

– Îmi amintesc de acel pianist - murmură Sebastian și începe să mestece în sec, într-un gest de pură senectute.

– Clint Verret - îmi amintesc numele lui, și te asigur că nu a fost singurul.

Neagă dând din cap, încercând să pară incredul. Dar acum, cu ultima mea recenzie pusă pe birou, precum ținta unui revolver îndreptată asupra tâmpiei, știe că sunt incapabil să mint.

– L-am urmărit până în Denver. Am petrecut trei zile acolo.

– Vei muri - asigură Sebastian . Nu pot să cred că mărturisești.

– Sunt mort deja - îi spun în șoaptă, când am terminat de scris acea recenzie, am murit de frică.

Amândoi știm ce va trebui să suport acum. Peste cinci minute mă vor chema în biroul directorului, voi merge acolo de parcă nu aș bănuî nimic și voi da peste petrecerea de rămas-bun. Unii vor încerca să mă consoleze: îmi vor spune cât sunt de norocos că pot călători; de cât de mult mă voi putea bucura de nepoți și de plăcerea de a mă așeza să citesc cărțile pe care înainte nu am avut timp să le citesc. Nu o să le spun că nu mai călătoresc; soția mea insistă, dar eu mi-am pierdut interesul. Și că nu-mi surâde deloc ideea de a mă dedica fiilor fetei mele, de a-i duce la mall, de a le cumpăra acadele, cine vrea să îmbătrânească precum un idiot? Nu trebuie nici să încep să ci-

tesc, acum, cărțile pe care nu le-am citit. Vreau să fac exact ceea ce făceam atunci când mi-au propus să mă pensionez: să predau istorie și literatură orchestrală la conservator și să fac critică muzicală pentru redacție. Ideea conservatorului a luat sfârșit acum câteva luni, dar speram să continui să îmi scriu recenziile. Dețin toată experiența necesară și pun pariu că, după atâția ani, sunt singurul care are acea doză perfectă de răutate. Știu să calibrez un cântăreț din momentul în care îl am în fața ochilor. Dacă e femeie, mă uit la felul în care își înalță umerii sau la felul în care își strânge gura. Iar dacă e bărbat, mereu mă uit la deschizătura picioarelor și, mai ales, la forma în care își mișcă degetele mari.

– Scrie - sugerează Sebastian - memoriile tale sau ceva de genul ăsta. Nu spuneai că păstrezi notițele ca să scrii o carte? Dă-le formă, Agustin, fă-o acum! O semnăm cu un nume fals.

Sebastian se implică, asta ca să îl simt complice.

M-am mai gândit la asta: să scriu un fel de caiet sau jurnal și să spun povestea Virginiei Tuten, adevărata poveste pe care am trăit-o împreună; vârtoarea lângă Manuela Suggia, toată oroarea finalului ei; relația mea cu Clint Verret, acel iubit depravat și maniile riscante ale Rebecăi Cheng, să spunem, cea mai bună clarinetistă care a trecut prin acest oraș. Și prin brațele mele.

Mati, secretara directorului, ne întrerupe: șeful ei mă așteaptă și trebuie să mă grăbesc. Afirmă cu ochii triști, ca și cum mi-ar fi spus că sunt așteptat la propria înmormântare. Sebastian lasă să îi scape un surâs batjocoritor și îl

privesc pentru ultima dată; pentru ultima dată, ca un bun critic ce-am fost. Trebuie să știu că am fost cel mai bun. Sau nu, nu e nevoie să mi-o spună nimeni. Știu că am fost foarte bun sau, poate, foarte special, iar asta s-a întâmplat pentru că, de cele mai multe ori, i-am judecat pe cântăreți din cauza instinctelor pe care le au; le-am apreciat calitățile ca interpreți ai unei lumi diferite: în afară de a le asculta muzica, îi miroseam, îi auzeam vorbind, ascultam zvonul viscerelor. Poate sună prozaic, dar sufletul muzical se află în mațe: acolo am putut-o dovedi, lipindu-mi urechea și ascultând cu atenție.

Sebastian are o mustăcioară bătrână și încărunțită, care pare falsă; și părul, des, încărunțit, de asemenea. Are ochii puțin adânciți - la vârsta noastră, totul se înfundă - și obrajii fleșcăiți. Pare o piele roșie cu panglica de catifea strânsă în jurul craniului.

– Îți mai lipsește stiloul - îi spun, înainte de a fi târât de grasul Romero, redactorul de știri.

De îndată ce mă văd, colegii aplaudă, îmi strâng mâna, iar alții îmi dau palmuțe pe umăr. Ibsen, redactorul social, îmi înmânează o cutie împachetată în hârtie de cadou. Deschid cutia și dau la o parte hârtii de mătase până ce găsesc pijamaua. E din satin albastru și are brodate inițialele mele. Pijamaua asta îmi aduce aminte de alta, cea pe care o purta Virginia Tuten, în după-amiaza în care mi-a deschis ușa. De asemenea, purta un colier de perle, dar asta face parte din povestea pe care o voi relata; despre frumusețea pe care am păstrat-o timp de mulți ani sau despre ororile pe care le voi vomita până ce mi se va rida sufletul.

Între timp, redactorul-șef îmi oferă penultima mea recenzie, înrămată cu aur, cu o inscripție gravată. Evit să citesc, bănuiesc că e vorba de vreun paragraf deprimant. Noul critic muzical, un tip tânăr, mă privește cu un soi de mulțumire, dar la fel de bine ar putea fi ușurare; iar directorul, ca să nu tacă, mă roagă să nu-i uit.

– Voi veni să scriu din când în când – răspund cu voce pițigăiată, dar nu mă iau în seamă. Dacă ar fi făcut-o, despărțirea nu ar mai fi trebuit să existe; retragerea mea anunțată ar fi ca o luare de păr, iar în lume nu ar exista ordine, nici destin, nici fatalitate.

Într-un final, cineva insistă să spună câteva cuvinte. Mă simt ridicol, aproape imoral, ținând acea pijama albastră în mâini.

– Poate scriu o carte - spun, dar nu despre memoriile mele. Niște comentarii despre cântăreții pe care i-am cunoscut...

Aplauzele sunt tot mai multe, se împart aperitive și niște pahare de plastic cu vin roșu. Pe măsură ce se apropie sfârșitul petrecerii (ce sărbătorim?) simt că începe să coboare lespede. Nu mai am aer, dar mă voi întoarce foarte curând. Voi veni să îmi caut notițele, hârtiile, până și un ghemotoc de păr (păr pubian, ce contează celălalt), pe care îl păstrez de la Alejandrina Sanroma, geniul celestei.

Sebastian mă ia de un braț și se oferă să mă însoțească la mașină. Ieșim pe coridor, intrăm în lift, fără să spunem o vorbă. Dintr-odată, încep să râd.

– Alăptam un liliac - spun cu voce întretăiată; râsul până la urechi abia îmi permite să vorbesc.

– Despre cine vorbești? - întreabă Sebastian.

– Despre acea femeie care cânta la trompetă, Clarissa Berdsley. Ai pus vreodată gura acolo unde a pus-o un mamifer insectivor?

Sebastian întoarce capul și atunci se deschid ușile liftului.

– De puține ori, dragule. Spre ghinionul meu, de puține ori.